

HİLAL KARADENİZ

ŞİZOFREN

Derin bir nefes alıp başını arkasındaki beyaz duvara yasladı. Beyazı sevmezdi. Beyaz masum bir renk değildi. Beyaz iyi değildi. Beyaz yalnızca bir maskeydi. Kötü insanların kendilerine iyi imajı vermek için taktıkları bir maske...

Titrekçe nefesini verdi ve soğuk havaya karışmasını izledi. Neden buradaydı? Neden hala buradaydı? Neden kaçmıyordu ki? Hemen kaçmanın bir yolunu bulmalı ve buradan gitmeliydi ama sonra aklına evin küçük kızı geldi. İçine bir nefes daha çekti. Beyaza güvenmezdi o. Beyaz hemen sizi ele verirdi. Beyaz kötülerini koruduğu gibi iyileri ele verirdi.

Güldü düşüncelerinin saçmalığı ile. İyi mi? İyi var mıydı ki bu dünyada? Varsa da o denk gelmemişti hiçbir zaman. O siyaha güvenirdi. Karanlığa güvenirdi. Çünkü siyah, bir örtü gibi tüm kusurlarınızı örter ve sizi olduğunuz gibi kabul ederdi. Karanlık sizi korurdu, kollardı. Yavaşça, belli aralıklarla başını arkasındaki beyaz duvara vurmaya devam etti.

Yetimhaneden çıkarıldığı ilk gün ne kadar sevindiğini anımsadı ve hayallerindeki o küçük kız çocuğuna acıyarak baktı. Ne kadar da kördü? Nasıl görememişti ki? Bir de zekiyim diye geçiniyordu. Kafasını ağır ağır iki yana salladı. Karşısındaki küçük bedeni ona gülümseyerek bakıyordu. Sonra koşmaya başladı ve geldiği gibi yok oldu. Oluyordu böyle. Arada garip hayaller görüyordu.

Tuttuğunu daha yeni fark ettiği nefesini bırakırken onu bu hale getirenlere lanetler okudu. Dizlerini karnına çekip kollarını etrafına sardı. Ardından kafasını kollarına gömdü ve hıçkırarak ağlamaya başladı. Yetimhanedeyken okuduğu bir kitaptan bir söz aklına geldi. 'Bir hıçkırarak ağlamak bir de ağlayamayacak kadar acıya alışmak zordur. ' ilk şıktaki olduğu için mutlu mu hissetmeliydi?

İnsanlardan nefret ediyordu. Çünkü onlar etraflarına zarar vermekten başka bir şey bilmeyen, bu tertemiz dünyayı lekeleyen bir avuç kirli ruhtan başka bir şey değildi. Bu yüzden yetimhanede hiç dostu olmamıştı.

Sonra dışarıdan iyi gibi görünen bir aile onu almıştı ama onun şansını öyle berbat bir şeydi ki denk gele gele beyazı bir maske olarak kullanan o aileye denk gelmişti.

İçine konulduğu oda tamamen beyazlardan oluşuyordu. Beyaz duvarlar, beyaz yatak, beyaz dolap, beyaz kapı... Delirmemek elde değildi. Başta sorun etmemeye çalışmıştı ama daha fazla dayanamayıp onlara söylemişti.

O sıralar evin küçük kızı ile iyi anlaşıyorlardı. Aile onu takmamış ve ona kötü davranmaya başlamıştı. İlk önce odadaki pencereden içeriye soğuk havanın girmesine izin vermesini sağlamışlardı. Daha sonra yemek vermemeye... Kaçmaya çalıştığı zaman ise küçük çocuk ile tehdit etmişlerdi.

Amaçları onu delirtmekse eğer başarılı olmuşlardı. Kendi küçük bedenini gören biri nasıl olur da akli başında olurdu ki zaten? İmkansızdı. Hayat, ona acımamıştı. Tek yaptığı zaten yerdeki bedenine bir tekme daha savurmak olmuştu.

Hayattan da nefret ettiğini fark etti. Boynunda hissettiği ince sızı ile bedeni soğuk zemin ile buluşurken kapıdan onu gözyaşları içinde izleyen annesinden habersizdi.

Kızının şizofren oluşu annesini kahrediyordu. Bir hayalin içinde yaşıyor ve kendine zarar veriyordu, biricik kızı. Hangi anne yüreği dayanırdı ki buna zaten?

Yetimhanede yaşadığını sanıyor ve onu evlatlık alan ailenin ona zarar verdiğini, kaçmaması için ise kendi küçük kızları ile tehdit ettiklerini düşünüyordu.

Babası kızını kucağına alıp yatağına yatırdı. Nasıl olur da böyle zeki bir kız şizofren olurdu? Yaşadığı her bir olayı itina ile hayaline yerleştiriyordu. Sırf hayalinde oda soğuk olduğu için kaç kez odasının camlarını kırmıştı?

Kaç kez hayalindeki ailenin ona kötü davrandığını kanıtlamak için kendine zarar vermişti? Peki ya komşu kızlarının o hayaldeki ailenin kızı olması? Hayatındaki her şeyi hayaline bir şekilde dahil edebilmesini hayretle karşılıyordu babası.

Babası kızını yatağa bıraktıktan sonra hemşire son kontrolleri yaptı ve onları odadan çıkardı. Birkaç saat sonra tekrar gözlerini açan kız karşısında ona gülen çocukluğunu gördü.

Dudaklarında oluşan buruk gülümseme ile elini küçük kıza uzattı. Küçük kız ondan uzaklaştı ve pencerenin kenarına gitti. "Gelsene." dedi gülerek. Genç kız yorgun bedenini yataktan kaldırıp pencere kenarına gitti.

Karşısında duran çocukluğu genişçe gülümsedi ona. Genç kız da ona aynı şekilde karşılık verdi. "Yorulmadın mı?" diye sordu çocukluğu. Genç kızın dudaklarında kırık bir tebessüm yer edindi. "Çok." dedi o'ları uzatarak.

"O zaman neden halâ duruyorsun?" dediği zaman çocukluğu, genç kızın kaşları çatıldı. "Aşağı atlamamı mı istiyorsun?" diye sordu. Çocukluğu kıkırdayarak etrafında döndü ve tekrar ona baktı.

"Özgürlük istediğini sanıyordum." dedi çocukluğu. Genç kızın bakışları bu kez ona değil de pencereden aşağıya kaydı. Sonra gökte uçan kuşlara. "Onlara bak. Nasıl da özgürler." dedi çocukluğu. Ardından genç kıza baktı heyecanla. "Sen de uçmak istemez misin?"

Genç kız düşündü. İster miydi? Elbette ki isterdi! Kim uçmak istemezdi ki? Kim özgürce gökyüzünde dolaşmak istemezdi?

“İsterim tabii.” dedi gülümseyerek genç kız. Çocukluğu pencereden kendini bırakırken birkaç saniye sonra sırtından çıkan kanatlar ile yükseldi gökyüzüne doğru. Genç kızın yüzündeki gülümseme daha da büyüdü.

Pencerenin kenarına geldi ve kollarını iki yana açtı. “Kuşlar gibi...” diye fısıldadı. Tam o anda; sayfalar dönmeyi kesti, mürekkep bitti ve nihayet hikaye burada son buldu.